

Arrest

nr. 164 199 van 16 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mr. J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Swat. U verliet Pakistan in 2004 en reisde naar België waar u op 25 maart 2004 een eerste keer asiel aanvraagde. U wachtte de asielprocedure echter niet af en, zonder te zijn gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), reisde u door naar het Verenigd Koninkrijk (VK). Van daar werd u terug naar België gestuurd waar u op 27 oktober 2006 een nieuwe asielaanvraag indiende. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam een beslissing tot niet inoverwegingname van deze aanvraag en u diende geen beroep in tegen deze beslissing. U werd in 2007 naar Pakistan gerepatriëerd nadat u een laissez-passer verkreeg van de Pakistaanse ambassade in Brussel. U zou na uw terugkeer in uw geboorteregio Swat zijn gaan wonen. U diende echter die regio wegens de oorlog te verlaten. U zou tot dan toe enkele keren onder bedreiging geld betaald hebben aan de Taliban.

De Pakistaanse overheid verdenkt u daarom van samen te werken met de Taliban. De Taliban van zijn kant vraagt u hen te vervoegen. U dook onder in Karachi waar u in 2009 en 2010 verbleef met uw moeder, vrouw en kinderen. Ergens in 2010 verliet u Pakistan opnieuw. U reisde illegaal via Iran naar Italië waar u in 2012 asiel zou hebben aangevraagd. U reisde, na een negatieve beslissing in uw asielaanvraag, door naar België waar u op 8 februari 2013 een derde asielaanvraag indiende. U werd door de Belgische overheid naar Italië terug gestuurd. Een week later zou u echter al naar België zijn terug gekeerd. U vroeg niet dadelijk asiel aan, u wachtte tot 11 augustus 2015. U diende dan een vierde asielaanvraag in. Deze werd op 27 januari 2016 in overweging genomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken neer: foto's van een vernield huis en uw familie, een dreigbrief, poststukken, kopieën van attesten van vroeger werk, kopieën van opleidingsattesten, kopieën van artikelen over een wetswijziging, kopieën van attesten van eigendom en een usb-stick met foto's. Daarnaast zitten in het administratieve dossier nog een kopie van uw identiteitskaart en de laissez-passer van 2007. Na het gehoor op het CGVS voegde u op 11 en 12 februari 2016 nog volgende stukken per email toe: getuigenverklaringen van vrienden van u die in België zijn, e-mailberichten tussen u en de BBC, een foto en informatie die uw advocaat verzamelde ter staving van uw relaas.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiäre bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst wordt op basis van uw laattijdige asielaanvraag reeds afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verklaarde in 2010 Pakistan voor een tweede keer te hebben verlaten om weg naar België. U zou via Iran naar Griekenland en Italië zijn gereisd. Op basis van de Eurodac-prints wordt vastgesteld dat uw vingerafdrukken op 3 augustus 2011 in Griekenland zijn genomen en dat u daar geen asiel aanvroeg. Daarna werden uw vingerafdrukken op 29 juni 2012 genomen in Italië, opnieuw zonder dat u daar asiel aanvroeg. U hebt pas in Italië asiel aangevraagd op 4 juli 2012. U verklaarde bij uw (derde) asielaanvraag nadien in België op 8 februari 2013 ten aanzien van de DVZ dat u in Italië niet hebt gewacht op een antwoord in uw asielprocedure (zie verklaringen DVZ vraag 22). Indien u werkelijk een gegronde vrees koesterde bij een eventuele terugkeer naar Pakistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u op een snellere en serieuze wijze een aanvraag tot internationale bescherming indient bij de bevoegde autoriteiten. U deed dat niet in Griekenland en u deed dat pas enkele dagen na uw aankomst in Italië. Zonder een antwoord af te wachten in de procedure besloot u nadien om van Italië naar België te komen en een (derde) asielaanvraag hier in te dienen. U werd daarop terug geleid naar Italië maar ook daar wachtte u de procedure niet af. U zou een week nadien alwaar naar België zijn gekomen. Hier hebt u dan tot 11 augustus 2015, meer dan twee jaar, gewacht alvorens opnieuw een (vierde) asielaanvraag in te dienen, hetgeen behoorlijk laattijdig is. Volledigheidshalve verwijst het CGVS ook naar de door u neergelegde correspondentie waarvan u aangeeft dat die tussen u en de BBC verliep (zie gehoorverslag CGVS p.10). Voor zover deze al authentiek is, kon opgemerkt worden dat ze dateert van augustus 2015 en daarna. Ook hier hebt u dus zeer laattijdig pas stappen ter ondersteuning van uw asielrelaas ondernomen waardoor de geloofwaardigheid toch serieus wordt ondermijnd. Hoe dan ook, dat u een (asiel)relaas aan de BBC zou melden, op welke wijze dan ook, staat nog niet dat het relaas op zich geloofwaardig is.

Verder wordt op basis van uw verklaringen afgelegd in de verschillende asielprocedures die u in België indiende, elke vorm van geloofwaardigheid teniet gedaan.

Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ op 8 februari 2013 bij het indienen van uw derde asielaanvraag dat u in Afghanistan zou hebben verbleven na uw terugkeer naar Pakistan in 2007 (zie verklaring DVZ 8/2/2013 vraag 11). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter in het kader van uw vierde aanvraag dat u nooit in Afghanistan was geweest (zie gehoorverslag CGVS p.13). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, kon u slechts enkel ontkennen in Afghanistan te zijn geweest en verwees u naar een mentaal probleem, meer niet.

Zo kunt u tegenover het CGVS op 8 februari 2016 helemaal niet zeggen wanneer u de regio Swat verliet, zelfs niet bij benadering, hoewel u duidelijk gevraagd werd zo concreet als kan te vertellen wanneer u Swat had verlaten. Maar op geen enkele wijze kon u dit plaatsen, zelfs niet in verhouding tot belangrijke gebeurtenissen in Pakistan als de ramadan of het suikerfeest (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Het is bovendien opvallend dat u ten aanzien van de DVZ op 9 januari 2016 wel had verklaard dat u tot maart 2009 in Swat verbleef en in maart 2009 naar Karachi ging (zie verklaring DVZ 9/1/2016 vraag 10).

U legde in elk geval geen enkel stuk voor dat uw aanwezigheid in Swat zou staven na uw terugkeer in 2007.

Zo was u in elk geval ook heel vaag over wat er gebeurd was in Swat. Indien u werkelijk wegens een vrees voor de Taliban het land had moeten verlaten, had het CGVS meer gedetailleerde en aannemelijke verklaringen mogen verwachten. U kunt niet concreet zeggen aan wie of welke groep van de Taliban u betaalde. U noemde enkel Mullah Fazullah als naam, maar die is zo bekend dat het opgeven van deze naam in geen geval aangeeft dat u werkelijk met de Taliban hebt contact gehad in die periode. Dat de Pakistaanse overheid u trouwens zou zoeken enkel omdat u ooit geld gaf aan de Taliban is weinig overtuigend. Bovendien wist u deze bewering ook niet te staven. Deze vage verklaringen kunnen geenszins overtuigen.

Zo verklaarde u dat een persoon, E.R. (in een door u voorgelegde brief aangeduid als 'S.I.R.'), u bij de overheid heeft gemeld als zijnde een medewerker van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.13). Maar die persoon of zijn naam had u nooit vermeld ten aanzien van de DVZ, noch bij de derde asielaanvraag, noch bij de vierde asielaanvraag. Indien deze persoon voor al uw problemen verantwoordelijk was, zoals u aangeeft, dan kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zijn naam doorgeeft bij het indienen van uw asielaanvraag.

Zo verklaarde u in Karachi ondergedoken te hebben geleefd. Nochtans zijn er verschillende elementen die er op wijzen dat u niet zo ondergedoken leefde aldaar. Zo zou in die periode uw jongste dochter zijn geboren, heeft uw vrouw er intussen werk en verbleef u meer dan één jaar lang steeds op hetzelfde adres (zie gehoorverslag CGVS). Indien u werkelijk voor de Taliban én de Pakistaanse autoriteiten op de vlucht was, kan trouwens redelijkerwijze verwacht worden dat u reeds sneller het land had verlaten. U verbleef nog meer dan een jaar in Karachi en u verklaarde dat geld geen probleem was, waardoor kan worden afgeleid dat u eerder het land had kunnen ontvluchten.

Ten slotte blijkt dat uw algehele geloofwaardigheid ook wordt ondermijnd door de vaststelling dat u zelfs over zaken als uw vrouw en kinderen niet éénduidig was. U hebt in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag nooit op enige wijze verwezen naar uw vrouw en kinderen. U gevraagd naar de reden daarvan, kon u geen antwoord geven (zie gehoorverslag CGVS p.3). Noch legt u nu in het kader van uw vierde asielaanvraag enig stuk voor ter staving van uw huwelijk en de geboorte van uw kinderen. Meer zelfs, u blijkt hun geboortedata helemaal niet te kennen, noch weet u in welk leerjaar ze zitten op school of weet u naar welke school ze gaan, noch weet u wie de schoolrekeningen betaalt (zie gehoorverslag CGVS p.8). Ook uw broers hebt u in het kader van uw eerste asielaanvraag nooit vermeld (zie verklaring DVZ 08/04/2004 vraag 32), terwijl u nu aangeeft dat u zes broers hebt en er één in Italië woont (zie gehoorverslag CGVS p.4). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve verwijst het CGVS nog naar uw verklaringen betreffende uw zogenaamde illegaal vertrek uit Pakistan in 2010 of 2011, die verder in deze beslissing nog als ongeloofwaardig worden beoordeeld.

*U maakte in het kader van uw gehoor voor het CGVS nog gewag van **mentale problemen** (zie gehoorverslag CGVS p.13). Maar nergens uit het gehoorverslag blijkt dat u moeite had met het antwoorden op de vragen, blijkbaar wist u ook goed wat u deed, zoals het bewust wachten met een nieuwe asielaanvraag om een repatriëring naar Italië te vermijden (zie gehoorverslag CGVS p.5), en gaf u zelf aan in een goede gezondheid te verkeren (zie gehoorverslag CGVS p.15). Aldus kan het CGVS niet aannemen dat mentale problemen als de oorzaak van ongeloofwaardige verklaringen kan gezien worden.*

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het CGVS benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden

verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het CGVS van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Het CGVS beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer

van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jonge man bent die werkervaring heeft, die heeft gestudeerd (zie documenten die u hebt toegevoegd aan het dossier), die ook Urdu en redelijk Engels praat (zie asielaanvragen) en die reeds voordien van 2004 tot 2007 in Europa verbleef en nadien ook meer dan een jaar lang in Karachi, Pakistan zou hebben gewoond. Op dit ogenblik woont uw vrouw, samen met uw moeder en uw kinderen, in de stad Karachi. Ze huren daar een woning, de kinderen gaan er naar school en uw vrouw kan er werken. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse

staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat uw beweerde illegaal vertrek uit Pakistan in 2010 niet is aangetoond. Meer zelfs, op basis van uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde illegaal vertrek uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.6). U legde vooreerst geen enkel document of ander begin van bewijs neer om deze reis aan te tonen. Verder wist u niets concreet te vertellen over uw reis van Pakistan naar Iran. U bleef enkel vaag vertellen dat u met smokkelaars illegaal de grens overstak. Maar ondanks dat u werd gevraagd daarover te vertellen, bleef u heel vaag herhalen dat u de grens overstak, zonder meer. Deze vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid. Ten slotte legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik van vertrek. Zo verklaarde u bij uw derde asielaanvraag tot tweemaal toe dat u in maart 2011 Pakistan opnieuw had verlaten (zie verklaring DVZ 08/02/2013 vraag 11 en 27). Bij uw vierde asielaanvraag verklaarde u dan plots dat u in 2010 Pakistan al had verlaten. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid.

De door u neergelegde en aanwezige documenten doen aan bovenstaande beslissing geen afbreuk. Sommige stukken staven uw identiteit, maar daar wordt door het CGVS niet aan getwijfeld. Sommige stukken staven uw voorgaande werk en opleidingen waar evenmin aan wordt getwijfeld. De poststukken staven uw contacten, meer niet. De foto's voegen niets essentieels toe, noch de akten van landeigendom of de artikelen over een wetswijziging, daar aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. De dreigbrief van Taliban komt niet authentiek over. Ten eerste legde u geen geloofwaardige verklaringen af, terwijl kan worden aangenomen dat het voorleggen van stukken gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Ten tweede staat er een Westerse datum op vermeld terwijl algemeen geweten is dat de Taliban een algemene afkeer heeft van alles wat Westers is en doorgaans de Arabische kalender gebruikt. Ten derde verwijst het CGVS naar de informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan eenvoudig is om, desnoods via corruptie, valse of vervalste documenten te verkrijgen. De correspondentie met de BBC kan evenmin uw beweerde relaas staven en de informatie van uw advocaat geeft weliswaar het algemene beeld van Pakistan weer, doch vormt geen bewijs van uw individuele situatie. Ten slotte, de getuigenverklaringen zijn telkens een individueel schrijven van een vriend dat in geen geval als bewijs van uw relaas kan dienen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 maart 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet); van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker benadrukt dat zijn asielaanvraag geen "nieuwe asielaanvraag" in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft: "Nadat hij gerepatrieerd werd naar Pakistan, heeft verzoeker andere – nieuwe- problemen gekend. Hij moest opnieuw vluchten. Het is de eerste keer, nadat hij naar Europa is teruggekeerd, dat zijn nieuwe asielmotieven ten gronde onderzocht worden.". Volgens hem zijn de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

Wat de beweerde laattijdigheid van zijn asielaanvraag betreft, stelt verzoeker dat "hij niet meteen een asielaanvraag indiende nadat hij in België terugkwam, om een (nieuwe) verwijdering naar Italië te vermijden". Hij vindt het "hoogst begrijpelijk, rekening houdend met de ervaringen die hij daar meemaakte", en acht het "dus logisch dat hij besloten heeft om illegaal te verblijven, in afwachting voor een oplossing om een verblijfstitel te krijgen in Europa". Volgens hem is zijn asielaanvraag in 2015 "een teken van zijn oprechtheid", omdat "hij wist dat deze aanvraag gestaafd diende te zijn met

bewijskrachtige documenten, en objectieve bronnen. Het nam wat tijd om deze aanvraag voor te bereiden.”. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal niet gevolgd kan worden “waar verweten wordt aan verzoeker geen asiel aanvraag te hebben ingediend in Griekenland”.

De aangehaalde tegenstrijdigheden raken, aldus verzoeker, de kern van zijn relaas niet.

Verzoeker wenst te verduidelijken dat *“zijn vrouw thuis werkte (aan het maken van textiel), en dat zij thuis is bevallen”, dat hij en zijn vrouw zeer discreet bleven en dat ze “weinig naar uit (gingen) toen zij samen in Karachi verbleven”.*

Met betrekking tot welke groep van de Taliban verzoeker viseerde, stelt verzoeker niet in te zien *“wat het CGVS bedoelt met deze motivering. Het is voor hem duidelijk dat hij gedwongen werd geld te geven aan de Taliban van Malakan Division Swat, die toen in zijn regio aanwezig waren.”.*

Verzoeker voert aan dat zijn *“relaas omtrent de vervolgingen die hij vreest, als gevolg van het geld dat hij aan de Taliban gaf, nadat hij gerepatrieerd werd, overeenstemt met de algemene informatie”,* waaruit blijkt *“dat er vele mensen vervolgd worden omwille van hen (vermeende) steun aan de Taliban”.*

Verzoeker meent dat hij *“talrijke documenten”* heeft voorgelegd, die door de commissaris-generaal opzij werden gezet *“na een oppervlakkig onderzoek”.* Hij stelt dat de getuigenverklaringen gedetailleerd zijn en *“beginnen van bewijs”* vormen: *“Het is niet omdat het om privé-getuigen gaat, dat deze bewijsstukken geen bewijskracht hebben”.* Hij wijst erop dat de commissaris-generaal *“de mogelijkheid (had) om de getuigen te contacteren en te horen, om de geloofwaardigheid van hun verklaringen na te gaan”.* Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal geen *“gecombineerde analyse van de foto’s, van de video (die het CGVS niet heeft gekeken, in schending van het zorgvuldigheidsplicht), en de landeigendom (die in beslag werd genomen)”* heeft gevoerd, terwijl deze stukken belangrijke elementen van zijn relaas staven, zoals *“de vernieling en inbeslagneming van zijn bezittingen, i.e. vervolgingsakten”.*

Aangaande het intern vestigingsalternatief hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal *“geen plaats (aanduidt), op een concrete en precieze manier, die verzoeker effectief en veilig zou kunnen bereiken, en waar hij over een effectief vluchtalternatief zou kunnen beschikken”* en dat men aldus *“niet tot de vaststelling (kan) komen dat het CGVS een concrete stad aanduidt, noch dat er ergens een plaats is waar verzoeker over een vluchtalternatief zou beschikken”.* Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de steden Karachi (provincie Sindh), Lahore (provincie Punjab) en Quetta (provincie Balochistan) geen veilige en redelijke vestigingsalternatieven zijn. In de provincie “Pakistan controlled Kashmir” duidt de commissaris-generaal, volgens verzoeker, *“geen “grote stad” aan, waar verzoeker over een vestigingsalternatief zou kunnen beschikken”.* Verzoeker vat samen dat uit de bestreden beslissing blijkt *“dat Islamabad de enig “grote stad” is dat aangeduid wordt door het CGVS”,* waarvan de motivering *“opvallend kort en beperkt”* is.

Verzoeker stelt nog dat Islamabad op een afstand van ongeveer 1500 km van Karachi ligt, waar verzoekers echtgenote, moeder en kinderen verblijven, en dat niet verduidelijkt wordt *“hoe verzoeker en zijn familieleden Islamabad zouden kunnen bereiken”.* Verzoeker merkt nog op *“dat het alles maar duidelijk is naar welke Pakistaanse luchthaven de Belgische overheden verzoeker zullen sturen. Naar alle redelijke verwachting, zal verzoeker (opnieuw) naar Karachi gestuurd worden. Islamabad kan geenszins als een redelijk vestigingsalternatief beschouwen worden voor verzoeker en zijn gezin.”.*

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker voert aan dat zijn asielaanvraag geen “*nieuwe asielaanvraag*” in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, dat hij “*Nadat hij gerepatriëerd werd naar Pakistan, andere –nieuwe-problemen (heeft) gekend. Hij moest opnieuw vluchten. Het is de eerste keer, nadat hij naar Europa is teruggekeerd, dat zijn nieuwe asielmotieven ten gronde onderzocht worden*” en dat de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dus niet van toepassing zijn.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker verklaart ergens in 2010 Pakistan opnieuw verlaten te hebben omwille van de problemen die hij ook in deze asielaanvraag heeft voorgelegd. Verzoeker zou illegaal gereisd hebben via Iran naar Italië waar hij in 2012 asiel zou hebben aangevraagd. Er dient er dus te worden van uitgegaan dat verzoekende partij de kan heeft gekregen om zijn nieuwe asielmotieven te laten onderzoeken en deze ongegrond werden bevonden. Na een negatieve beslissing is verzoeker doorgereisd naar België waar hij op 8 februari 2013 nogmaals een asielaanvraag indiende terwijl Italië in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin-III-Verordening) verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Italië heeft het overname verzoek ingewilligd doch verzoekende partij zelf is volgens zijn verklaringen na een week opnieuw naar België teruggekeerd en heeft twee jaar illegaal op het grondgebied verbleven. Hij heeft pas opnieuw asiel aangevraagd op 11 augustus 2015 (een vierde asielaanvraag).

De Raad stelt vast dat deze asielaanvraag op 27 januari 2016 in overweging genomen werd. Verzoeker werd gehoord op 8 februari 2016 en zijn aanvraag werd ten gronde beoordeeld. Op 19 februari 2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Verzoeker heeft door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de motieven van de commissaris-generaal en heeft tijdig een beroep met volle rechtsmacht ingediend bij de Raad. De Raad ziet aldus niet wat verzoeker wenst te bereiken met de argumentatie inzake toepassing van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het middel is dan ook niet gegrond.

2.4. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo is verzoekers gedrag geenszins in overeenstemming met een nood aan internationale bescherming. Zo verklaarde verzoeker in 2010 Pakistan voor een tweede keer te hebben verlaten op weg naar België, via Iran, Griekenland en Italië. Op basis van de Eurodac-prints wordt vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken op 3 augustus 2011 in Griekenland zijn genomen, waar hij geen asiel heeft aangevraagd, en daarna op 29 juni 2012 genomen in Italië, waar hij pas op 4 juli 2012 asiel aanvroeg,

maar niet wachtte op een antwoord in de asielprocedure. Hij kwam van Italië naar België en diende hier een (derde) asielaanvraag in, waarna hij werd teruggeleid naar Italië. Daar wachtte hij nogmaals de procedure niet af en vertrok hij een week later al terug naar België zijn gekomen. Vervolgens wachtte hij meer dan twee jaar, tot 11 augustus 2015, alvorens in België een (vierde) asielaanvraag in te dienen.

2.5. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker *“niet meteen een asielaanvraag indiende nadat hij in België terugkwam, om een (nieuwe) verwijdering naar Italië te vermijden”*, dat dit *“hoogst begrijpelijk (is), rekening houdend met de ervaringen die hij daar meemaakte”* en dat het *“dus logisch (is) dat hij besloten heeft om illegaal te verblijven, in afwachting voor een oplossing om een verblijfstitel te krijgen in Europa”*, antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker heeft nagelaten in Griekenland asiel aan te vragen, in Italië – minstens de tweede keer - de uitkomst van zijn asielprocedure niet heeft afgewacht en vervolgens in België nog twee jaar wachtte alvorens opnieuw een asielaanvraag in te dienen, kan dan slechts aantonen dat hij geen dringende nood heeft aan internationale bescherming en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas gekenmerkt wordt door vage verklaringen. Verzoeker beweert bij zijn terugkeer naar Pakistan in 2007 problemen te hebben gekend met de Taliban in Swat, waarna hij naar Karachi trok waar hij meer dan een jaar ondergedoken leefde. Zo was verzoeker onaannemelijk vaag en incoherent over zijn problemen in Swat, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk met de Taliban contact heeft gehad in die periode. Verzoeker kon niet concreet zeggen aan wie of welke groep van de Taliban hij betaalde. Hij vermeldde wel E.R., die verzoeker bij de overheid zou hebben gemeld als zijnde een medewerker van de Taliban (gehoor, p. 13), maar die persoon of naam had verzoeker nooit vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij zijn derde asielaanvraag, noch bij zijn vierde asielaanvraag. Verder kon verzoeker op het Commissariaat-generaal niet zeggen wanneer hij de regio Swat ontvluchtte, zelfs niet bij benadering en ook niet in verhouding tot belangrijke gebeurtenissen in Pakistan zoals de ramadan of het suikerfeest (gehoor, p. 12). Dit is des te frappanter daar verzoeker een maand eerder, op de Dienst Vreemdelingenzaken, nog had verklaard dat hij tot maart 2009 in Swat verbleef en in maart 2009 naar Karachi ging (verklaring DVZ 9 januari 2016, vraag 10). Hoe dan ook legt verzoeker geen enkel stuk voor dat zijn aanwezigheid in Swat zou staven na zijn terugkeer in 2007.

2.7. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen op verschillende punten tegenstrijdig. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2013 bij het indienen van zijn derde asielaanvraag dat hij in Afghanistan zou hebben verbleven na zijn terugkeer naar Pakistan in 2007 (verklaring DVZ 8 februari 2013, vraag 11), terwijl hij op het Commissariaat-generaal tijdens zijn huidige asielprocedure ontkende dat hij ooit in Afghanistan was geweest (gehoor, p. 13). Verder verklaarde hij dat hij in 2009-2010 in Karachi ondergedoken leefde, wat niet strookt met zijn andere verklaringen dat in die periode zijn jongste dochter werd geboren, zijn vrouw er werkte en zijn gezin meer dan één jaar lang steeds op hetzelfde adres verbleef zonder problemen, terwijl verzoeker zelf aangaf dat geld geen probleem was en hij aldus eerder het land had kunnen ontvluchten. Ook betreffende zijn beweerde illegaal vertrek uit Pakistan legde verzoeker incoherente verklaringen af. Zo verklaarde hij bij zijn derde asielaanvraag tot tweemaal toe dat hij in maart 2011 Pakistan opnieuw had verlaten (verklaring DVZ 8 februari 2013, vraag 11, 27), terwijl hij bij zijn vierde asielaanvraag stelde dat hij in 2010 Pakistan verlaten had. Ten slotte bleek verzoeker ook leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd over zijn familiale situatie. In het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag verwees verzoeker nooit op enige wijze verwezen naar zijn vrouw en kinderen, terwijl hij thans beweert een echtgenote en drie kinderen te hebben (gehoor, p. 2-3). Verzoeker blijft echter tot op heden in gebreke enig stuk voor te leggen ter staving van zijn huwelijk en de geboorte van zijn kinderen, hij blijkt de geboortedata en het leerjaar van zijn kinderen niet te kennen en kan niet aangeven wie de schoolrekeningen betaalt (gehoor, p. 8). Verder verzweeg verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag dat hij broers had (verklaring DVZ 8 april 2004, vraag 32), terwijl hij nu verklaarde dat hij zes broers heeft waarvan er één in Italië woont (gehoor, p. 4).

2.8. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker *“talrijke documenten”* heeft voorgelegd. Hij stelt dat de getuigenverklaringen gedetailleerd zijn en *“beginnen van bewijs”* vormen: *“Het is niet omdat het om privé-getuigen gaat, dat deze bewijsstukken geen bewijskracht hebben”*. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal geen *“gecombineerde analyse van de foto's, van de video (die het CGVS niet heeft gekeken, in schending van het zorgvuldigheidsplicht), en de landeigendom (die in beslag werd*

genomen)" heeft gevoerd, terwijl deze stukken belangrijke elementen van zijn relaas staven, zoals "de vernieling en inbeslagneming van zijn bezittingen, i.e. vervolgingsakten".

2.9. Vooreerst benadrukt de Raad dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De getuigenverklaringen hebben verder geen (objectieve) bewijswaarde en kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen, daar het slechts een individueel (subjectief) schrijven betreft van personen die verzoeker zouden hebben gekend in Pakistan. De foto's van zijn huis, zijn familie en van verzoeker doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Uit de foto van een vernield huis kan verder geen context nog eigenaar worden afgeleid, zodat ook deze foto zijn geloofwaardigheid niet kan herstellen. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde video bevat, volgens verzoeker zelf, "clips van algemene situatie" (gehoor, p. 10) en heeft aldus geen betrekking op het asielrelaas van verzoeker. Ook de voorgelegde akten van landeigendom kunnen bovenstaande motivering aangaande verzoekers asielrelaas niet wijzigen.

2.10. Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat de commissaris-generaal "de mogelijkheid (had) om de getuigen te contacteren en te horen, om de geloofwaardigheid van hun verklaringen na te gaan", wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader kunnen worden onderzocht, *quod non in casu*. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Ten slotte kan bezwaarlijk verwacht worden dat de asielinstantie op basis van loutere beweringen van een asielzoeker onderzoek dient te verrichten en gaat verzoekende partij eraan voorbij dat de bewijslast in principe bij hem ligt.

2.11. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *postfactum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot

mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt.

2.15. Gelet op het voorgaande, zijn de schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan niet van die aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, temeer daar verzoeker zijn beweerde illegaal vertrek uit Pakistan in 2010 niet aannemelijk maakt. Zo legde hij geen enkel document of begin van bewijs neer om deze reis aan te tonen, wist hij niets concreet te vertellen over zijn reis van Pakistan naar Iran, vertelde hij slechts vaagweg dat hij met smokkelaars illegaal de grens overstak en legde hij tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik van vertrek.

2.16. Wat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat het noordwesten van Pakistan, vanwaar verzoeker afkomstig is, geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit deze informatie blijkt tevens dat het een uiterst lokaal conflict betreft, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa.

2.17. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan is qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-

level insurgency' genoemd. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjitische Hazara-minderheid in Quetta geviséerd werd.

In Pakistan controlled Kashmir kan de veiligheidssituatie relatief stabiel en overwegend kalm genoemd worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

2.18. Gelet op het bovenstaande is de Raad van oordeel dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.19. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in PcK, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een gezonde jonge man is die werkervaring heeft, die heeft gestudeerd, die ook Urdu en redelijk Engels praat en die reeds voordien van 2004 tot 2007 in Europa verbleef en nadien ook meer dan een jaar lang in Karachi, Pakistan zou hebben gewoond, alwaar zijn vrouw, kinderen en moeder thans een woning huren, zijn vrouw werk heeft en zijn kinderen naar school gaan. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

2.20. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. In Pakistan is de bewegingsvrijheid in bepaalde regio's weliswaar beperkt, maar dat geldt niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens voornoemde informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab, maar uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

2.21. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij in het verzoekschrift meent dat niet verduidelijkt wordt *"hoe verzoeker en zijn familieleden Islamabad zouden kunnen bereiken"*. De stelling in het verzoekschrift *"dat het alles maar duidelijk is naar welke Pakistaanse luchthaven de Belgische overheden verzoeker zullen sturen. Naar alle redelijke verwachting, zal verzoeker (opnieuw) naar Karachi gestuurd worden."* toont niet aan dat voorgaande informatie over de luchthavens en het vrij personenverkeer, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.22. Dat de commissaris-generaal *"geen plaats (aanduidt), op een concrete en precieze manier, die verzoeker effectief en veilig zou kunnen bereiken, en waar hij over een effectief vluchtalternatief zou*

kunnen beschikken” en dat men aldus “niet tot de vaststelling (kan) komen dat het CGVS een concrete stad aanduidt, noch dat er ergens een plaats is waar verzoeker over een vluchtalternatief zou beschikken”, kan niet worden gevolgd, daar uit de bestreden beslissing blijkt dat uit de informatie in het administratief dossier werd afgeleid dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat omwille van verzoekers persoonlijke omstandigheden redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in een van de steden aldaar vestigt en dat het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied in beginsel niet verhinderd wordt. Ten slotte dient te worden herhaald dat indien verzoeker meerdere keren (il) legaal naar Europa kan komen en gebruik maken van de asielprocedure terwijl hij manifest niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, indien hij zich illegaal kan handhaven in België, Griekenland en Italië, dan kan de Raad niet inzien waarom zijn vrouw en kinderen zich wel kunnen handhaven in Pakistan en verzoeker dit niet zou kunnen, noch waarom verzoekende partij niet zou kunnen reizen, of zich desgevallend in zijn eigen land hervestigen.

Besluit

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK